

MĚSÍČNÍK BUBENEČSKÉ FARNOSTI

DUBEN 2023 091

GOTTHARD

✚ubeneč

Vážení a milí farníci, hned první dny měsíce dubna tvoří nejposvátnější dobu celého našeho bohoslužebného života, které se již po staletí říká Svátý týden. Shodou okolností jsme si ve farnosti v uplynulých měsících četli a vykládali Třetí Mojžíšovu knihu, zvanou Leviticus, jejíž hlavní myšlenkou je svatost. Lid, který se Bůh laskavě rozhodl zachránit, se ocitá v poušti pod horou Sínaj, kde je skrze Mojžíše obdarován jasnými pokyny, jak se dál z pouště dostat až do zaslíbené země, kde má nalézt svou vlast. Tyto pokyny, známé jako Desatero Božích přikázání, neboli také „deset slov“, jsou v dalších biblických knihách a kapitolách podrobně rozebírány, a to nejen teoreticky, ale i prakticky na příkladech. Ve vykoupeném lidu se najdou jednotlivci, kteří horlí za Boží Zákon, i když mu nerozumějí, ale také jiní, kteří si budou prosazovat své jen proto, že se jim zdají jejich argumenty pochopitelnější a správnější. Bůh nebere člověku svobodu rozhodovat se ani tehdy, ani nyní. Ale správná a pravdivá cesta je pouze jedna. Ta Jeho.

Když jsem před mnoha léty stál na velmi důležité životní křižovatce a rozhodoval se, zda si budu život řídit vlastními představami (byl jsem krátkou dobu nevěřícím), nebo opět přijmu do svého života Boha, kladl jsem si otázku, která nutně musí napadnout každého, kdo začne brát víru v Boha vážně: proč bych se měl snažit žít tak, jak mi to nařizuje Bůh?

Opět je pouze jediná správná odpověď, a tu nalezneme opět v Bibli. Právě ve zmiňované knize Leviticus. Zkrátka proto. Protože Bůh je svatý a on chce, aby i jeho lid, a v tom lidu každý člověk, byl svatý.

Zatímco tedy svatost jako cíl je fakultativní volba – vyber si, zda chceš, nebo nikoli – cesta k ní už fakultativní není. Jde o příkaz: budete mým svatým lidem. A k této osobní i komunitní sva-

tosti mají pomáhat zasvěcené osoby, zasvěcená místa a zasvěcené dny. Ani ty osoby, ani ta místa, ani ty dny samy o sobě vlastně nejsou svaté, onu svatost získávají právě zasvěcením (i když zůstávají pozemskými). Bylo by nejen naivní, ale i zkřivené domnívat se, že kněží, kostely či církevní slavnosti nemohou být zašpiněné a znesvěcené. I přes onu možnou špínu však mohou posloužit tomu, aby se skrze ně posvěcovali ostatní, kteří touží naplnit Boží požadavek, anebo aspoň o něj chtějí usilovat.

Svátý týden začíná Květnou nedělí a pokračuje až do velikonoční noci. Každý den, nejen neděle, je tedy posvátným, svatým časem. Kdy jindy než právě v tomto týdnu odložit bokem všechny světské záležitosti, které odložit jde, a uvěřit, že nejdůležitější je v těchto dnech být více s Bohem a s těmi, kteří k oné svatosti (to je věčný stav duše i těla, k němuž má věřící křesťan směřovat) kráčeji spolu se mnou a s námi. Každý den je jiný svým obsahem i liturgií. Každý z těchto dnů může být pomůckou ke ztišení, k zamýšlení se, k nalezení jistoty, tolik potřebné pro osobní i společenskou stabilitu.

Srděčně a rád vás všechny zvou. Víím, že to je pro mnohé náročné a téměř nerealizovatelné. Nicméně víím, že mnozí potřebují pouze povzbuzení a možná i dovysvětlení toho, co i mou vlastní vinou nikdy pořádně nebylo vysvětleno ani v rodinách, ani na náboženství, ani v kostele.

Aby touha po společném slavení svatého týdne ve farnosti byla silnější než touha strávit volné dny kolem Velikonoc někde na horách či ve vzdálených zemích, kde si věřící jen tak „odskočí“ na bohoslužby do kostela. Aby tyto dny byly opravdu svaté tak, jak si to přeje Bůh, musíme je vytvářet společně – my, zasvěcení služebníci spolu s celým svatým lidem, kterým jste vy, na zasvěcených místech a ve svatých dnech. Letošní duben začíná Svátým týdnem a já vám děkuji, že (aspoň věřím) tato svatost tento rok u Sv. Gotharda nebude pouze teoretická, v kalendáři či v kostele, ale v nás samotných. Na závěr Svátého týdne přibudou do našeho společenství dva mladí muži. Před mnoha měsíci si je vyvolil Bůh, celý rok jsem je já jako kněz seznamoval s katolickou vírou a teď budou odevzdáni vám všem. Abyste je oslovili, přijali, milovali a pomohli jim ke svatosti. Jejich osobní i naší společné...

P. Miler

Milí farníci,
když čtete tyto řádky, doba postní pomalu odchází a její místo zaujímají Velikonoce. Svátky, které by nám měly být stálým zdrojem radosti a naděje, jež nás vybízí se o ni dělit dál. Nicméně pravé radosti ani naděje by nebylo bez nutného utrpení. Proto bych vám všem, zvláště těm, kteří prožívají těžké chvíle možná i umocněné velikonočním veselím, a i sobě chtěl popřát, abychom neztráceli z očí Světlo, které tma nepohltila, tak jak si to můžeme uvědomovat ve chvíli, kdy bude paškál nesen potměným kostelem. Tmu sami nezrušíme a nalhávat si, že není, by bylo bláhové, ale to jedno světlo nám dává vidět, že nikdy nejsme úplně sami.

Služby akolytátu a lektorátu

Jak jsem minule předeslal, dnes bych rád přiblížil služby akolyty a lektora, které bohoslovec během formace v semináři postupně přijímá, aby jej jejich vykonávání pomohlo připravit na kněžskou službu, nicméně všichni lektorů a akolytů jsou vyzváni, aby více prohlubovali svůj vztah k Písmu svatému, resp. k slavení bohoslužby. V pražském semináři se zpravidla v průběhu druhého ročníku stává seminarista lektorem a o rok později akolytou. Církev už ve starších dobách ustanovila různé úkoly, některé z nich se později staly službami, které předcházely přijetí svátostného svěcení a které byly označovány jako tzv. nižší svěcení. Právě dvě z nich jsou dnes zmíněnými dvěma

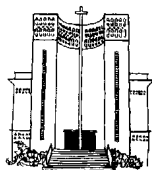
službami, které služebníci přijímá na celý svůj život. Jejich udělení již není označováno jako svěcení, ale jako ustanovení. To má za cíl především osvětlovat rozdíl mezi klerikem a laikem; mezi tím, co je vlastní jen klerikům, a tím co může být svěřeno každému věřícímu.

Nyní si krátce a bez některých podrobností přiblížíme, v jaké podobě se s těmito dvěma službami můžeme setkat. Úkolem lektora je číst Písmo při liturgii a případně zastupovat některé jiné služby, chybí-li daný služebník. Může pak také, možná překvapivě, připravovat věřící k přijetí svátosti anebo vést přípravu těch, kteří čtou Písmo svaté při bohoslužbě. Jak asi sami dokážeme posoudit z vlastní zkušenosti, dnes tato praxe v podstatě vymizela a ruku v ruce s tím jde i fakt, že lektorů již nejsou u nás ustanovováni.

Druhou službou je akolyta. Toto označení se běžně používá pro všechny, kteří pomáhají s rozdělováním Eucharistie při mši svaté. To je ovšem nepřesné, protože drtivá většina takových služebníků jsou tzv. mimořádní služebníci Eucharistie, kteří jsou pověřeni jen na omezený časový úsek, zpravidla jeden nebo tři roky. Jejich úkoly jsou ale takřka identické, dnes se u obou forem této služby setkáváme zpravidla jen se zmíněnou pomocí při rozdělování Eucharistie. Často pak ještě rozlišujeme přijímání nemocným a výjimečně mohou i vyřadit Nejsvětější svátost.

Sabw

DIOCESE DE DJIBOUTI

Boulevard de la République,
BP 94, Djibouti
République de DJIBOUTI
Tel (253)21 35 01 40
Fax (253)21 35 48 31
✉ jibdiocese@gmail.com

*P. Milos Szabo
Krupkovo 32/6
160000 Praha 6
Czech Republic*

Milý otče Miloši,
milí farníci kostela sv. Gotharda v Praze,

rád jsem uvítal vaši skvělou iniciativu doprovázet práci diplomatických misí modlitbou za mír. Zvláště si velmi vážím toho, že se v nadcházejícím měsíci dubnu budete zvláštním způsobem modlit za maličkou zemi Džibutsko a ještě „menší“ církev, přítomnou v této muslimské zemi.

My, muži a ženy, často nedokážeme žít společně v harmonii, přestože jsme všichni bratři a sestry. To je důvod, proč bychom měli prosit o pomoc, která přichází shůry, od Boha: s ním se vše stává možným. Bez Něho skončíme jako lidé u babylonské věže.

Váš měsíc modliteb a rozjímání o Džibuti je velmi vzácný. Džibutsko, ačkoli je velmi malé, je strategickou zemí na křižovatce cest Afriky, evropského a arabského světa: je zde 6 zahraničních vojenských základen. Posledních skoro 30 let žijeme v míru, jsme však obklopeni zeměmi, které znají nebo znaly politickou nestabilitu a válku: Jemen, Etiopie, Somálsko a Eritrea. Kéž vaše modlitba pomůže vedoucím představitelům Džibutska sehrát důležitou roli pro „Africký roh“, abychom dokázali přijmout vlastní rozmanitost a žít spolu v harmonii.

Vím, že budete mít také peněžní sbírku, abyste vyjádřili svou solidaritu s námi: Navrhuji, abyste přidali svůj příspěvek k naší postní charitativní iniciativě ve prospěch našeho „Abecedního centra“, které se nachází v městečku Tadjourah a které vede jeden z našich jáhnů za pomoci kněze.

Drazí bratři a sestry, drazí přátelé, kéž vás Pán Ježíš provází v tomto postním období k velikonoční radosti ze světa, který může být obnoven jeho mocí a láskou.

V Kristu váš

+ Giorgio Bertin, OFM
biskup v Djibouti
apoštolský administrátor v Mogadisho

Djibouti, 4. března 2023

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Džibutsko

3. dubna 2023 – 30. dubna 2023

Není přímořská země jako přímořská země. A mezi Dominikánskou republikou, za níž jsme se modlili v březnu, a Džibutskem, za které se modlíme v dubnu, je propastný rozdíl. Dominikána v Karibiku je rozlohou dvakrát tak velká jako africké Džibuti, v počtu obyvatel však poměrně vyspělý středoamerický stát převyšuje chudou africkou zemi jedenáctkrát. Není divu: stačí se dobře podívat na mapu, abychom pochopili, jak se asi musí žít zdejšímu obyvatelstvu. Relativně malá země obklopená kontroverzními režimy v Eritreii, Etiopii a Somálsku má strategickou polohu na předělu Rudého moře a Adenského zálivu: tomuto koutu světa se někdy říká Africký roh a vedla zde velmi důležitá obchodní cesta mezi Blízkým východem a Afrikou.

Cestopisy, lákající do Džibutska turisty, se předhánějí v popisu zeměpisných krás a rozmanitosti zdejší přírody: zatímco na severu se nacházejí vysoké hory, jižní část tvoří pouštní planiny. Nalezneme zde solná jezera, zatopené kaňony i vyhaslé sopky, takže fotografové rádi zachycují někdy až bizarní záběry naprosto odlišných přírodních jevů, často v rozmezí několika málo kilometrů. Samotné hlavní město Džibuti leží na korálovém poloostrově a bylo založeno teprve v roce 1888 jako metropole Francouzského Somálska. Jeho novodobá historie je patrná do dnešních časů: dělí se na evropskou část, nazvanou podle toho, že si ji postavili Francouzi ve stylu, jaký znali ve své domovině, a na africké čtvrtě, kde je naopak už při pohledu na budovy a ulice mnohem více znát místní specifika a tradice.

Ale i s těmi tradicemi je trochu problém. Afrika až do kolonizátorských dob nebyla rozdělena na státy, které spolu sousedily, ale byla zemí, kde žily různé kmeny, jejichž teritorium se většinou rozprostíralo tam, kde našly obživu. Někde se proto o „hraniční“ území vedly války, některá území naopak nepatřila nikomu, protože o ně zkrátka žádný kmen nejevil zájem. Evropské země sice do svých dějin vepsaly vlastní myšlenkové konstrukce, jejichž součástí bylo pře-

svědčení, že ostatní mimoevropské kontinenty „objevovaly“, nicméně pravdivějším se jeví fakt, že je vlastně „dobývaly“. A území si hezky „poevropsku“ rozdělovaly. Důsledkem tak je přetrvávající stav, že se hranice jednotlivých států neshodují s kmenovými hranicemi, takže příslušníci některých etnik žijí většinou na území dvou až tří států, takže se v nich pochopitelně pere několik naprosto logických problémů. Proč by neměli navštěvovat své vzdálené příbuzné „za hranicemi“, zejména když se jim tam vede lépe? Ale rovněž proč by měli být u moci v zemi, která je jejich, příslušníci jiného, ještě před dvěma sty lety často nepřátelského kmene?

V Džibutsku taktó žijí vedle sebe nejen Afarové a Somálci, ale i Vemenští Arabové nebo Etiopané. Je až s podivem, že tento poloprezidentský stát patří k nejkřivnější zemím v Africe a nebyla v něm v posledních letech v posledních letech zaznamenána větší teroristická akce anebo nábožensky laděný útok. Přitom křesťané všech církví tvoří dohromady pouze 6 %, zatímco zbývajících 94 % jsou vesměs muslimové. Přijďte si první pondělí v dubnu vyslechnout další realie o této zemi, za kterou se společně modlíme. Třeba to, že zde leží nejnižší položený bod celé Afriky anebo že místní přírodou byl kdysi uchvácen básník Arthur Rimbaud.

Večer věnovaný Džibutsku – 3. dubna 2023:

17:30 mše svatá s úmyslem za Džibutsko; 18:15 prezentace základních informací (Jan Beneš), historických a náboženských souvislostí (P. Miloš Szabo) a monitoring současného dění v zemi (Jiří Václavek)

Jedním z mých velkých snů je, aby se do kostela těšily již malé děti. Určitě to totiž znají všichni rodiče: syn či dcera v určitém věku začne vzdorovat, mše ho pochopitelně nebaví, a když tam nemá kamarády, tak se tam většinou i nudí. A právě o ty kamarády jde. Aby dítě už od malička vědělo, že kromě rodičů a sourozenců chodí do kostela i jiné děti, a když už tam musí být tak dlouho potichu, ať se tam těší i proto, že tam bude sedět vedle někoho, s kým si hraje i mimo kostel. Středně setkávání maminek jsme nazvali farní školkou a nelehkého organizačního úkolu se ujala Michaela ŽDÁRKOVÁ.

Vážení přátelé, milí farníci, je mou milou povinností vám představit skupinu maminek s dětmi. Setkáváme se na faře pravidelně každou středu v dopoledních hodinách a společně roztváříme nad každodenními útrapami a radostmi mateřství a rodičovství. Pro mě jako člověka, který doslova do 33 let svého života byl pánem svého času a spolehal se primárně jen na sebe, bylo mateřství obrovskou životní změnou. I vzhledem ke své profesi porodní asistentky jsem měla pocit, že jsem dobře na tuto životní změnu připravena, ale skutečnost (dvou dětí do dvou let) a realita mateřských a rodičovských povinností mě stejně zasáhla a zcela pohltila. V té době, i díky manželovi, který již aktivně působil ve svatogothardském společenství, jsem byla stále více přítomna farních aktivit a našla jsem si cestu do tehdejší nově vznikající skupiny maminek s dětmi.

Nebylo to jen tak. Při křtu svých dětí jsme s manželem slíbili, že je budeme vychovávat ve víře, a měla jsem pocit, že potřebuji načerpat praktických poznatků... Poznáním této skupiny jsem dobře udělala! Zjistila jsem však, že mi chybí teoretický základ, a ten jsem shodou okolností našla v témže roce v nově začínající skupině hledačů. Společenství se konalo i v tehdejších covidovém období a pro mě bylo obrovskou mentální posilou a vzpruhou. Hledače jsem následující dva a půl roku intenzivně navštěvovala i se svojí mladší dcerou, než začala velmi aktivně zasahovat do hodin a debat otce Miloše.

Uvědomila jsem si například, jak je důležité, abych nenásilným způsobem formovala roli Boha a Ježíše v životě svých dětí, a právě křesťansko-židovské hodnoty víry pro mě byly a jsou tím základním pilířem. Najednou jsem byla schopna přesně pojmenovat, co bych si

přála, čeho bych chtěla nejen v rodičovské roli dosáhnout, ale hlavně – jak toho dosáhnout. Vyvrcholení tohoto období proběhlo právě před rokem, kdy jsem i já, prostřednictvím svého křtu, o Velikonocích vstoupila aktivně do našeho farního společenství. A nejen to. Mou kmotrou se stala právě jedna z maminek, se kterými jsem i přes společenskou neprízeň covidové doby trávila mnohé středy ve „farní školce“ (jak jsme si ji pojmenovaly) a s nimiž jsme prožívaly společně každodennosti našeho rodičovského života a jež budou navždy mé velmi dobré přítelkyně.

Život jde dál, děti rostou, odcházejí do školček/institucí, a tím se mění i osazenstvo farní školky. Některé nás kvůli svým pracovním závazkům opustily, jiné se přestěhovaly, ale zase nové přišly a s sebou přinesly svěží vítr a zkušenosti z jiných farností a elán dále se vidat a vzájemně se možná i učit a tím pádem obohacovat. Jsme ženy různého věku s různými zkušenostmi, názory, životním příběhem, pohledem a vnímáním mateřské nebo rodičovské role, ale vždy se stejným cílem. Díky tomu je minimálně pro mě naše skupinka velmi inspirující a pro děti příjemnou změnou a zpestřením v jejich malém světě.

Farní školka má být dle otce Miloše aktivní činností pro děti, a to se samozřejmě i děje. Postupem času jsme si však potvrdily, že pro nás jako rodiče je každotýdenní setkání na faře jakousi „duševní hygienou“ spíše pro nás samotné. Úmyslně piší rodiče, protože v současné době jsme malou skupinkou nejčastěji čtyř maminek, ale občas i jednoho tatínka, a sedmi dětí ve věkové kategorii 1–4 roky (možná i proto jsme k sobě velmi otevřené). Rády mezi sebe přivítáme nejen další maminky s dětmi, ale i tatínky, babičky, popřípadě další příbuzenstvo nejen naší farnosti, a to pravidelně, jak jsem již v úvodu napsala, ve středu dopoledne.

Za tuto možnost setkávání svatogothardské farnosti ze srdce děkuji.

Požehnané a radostné Velikonoce všem upřímně přeje

Michaela Žďárková

Milý čtenáři,
 prvni březnovou neděli se uskutečnila materiální sbírka, kterou jsme podpořili činnost sester Vincentek ve Staré Boleslavi. Materiální pomoc obsahovala pánské oblečení určené pro staroboleslavskou komunitu lidí bez domova, dále kosmetiku a dětské plenky a oblečení, určené pro rodiny, které mají nedostatek. Všem dárcům děkujeme! Vzhledem k tomu, že připravované akce zatím nejsou v takové fázi, že by se o nich dalo smysluplně referovat, nabízíme níže edukační okénko, týkající se problematiky domácího násilí. Fakt, že jsme křesťané/věřící/chodíme do kostela, automaticky neznamená, že se s tím buď u sebe, nebo ve svém blízkém okolí nemůžeme setkat.

Co je domácí násilí?

Domácí násilí je způsob chování mezi blízkými lidmi, kteří spolu sdílejí společný domov, kdy jeden z nich uplatňuje moc a kontrolu nad tím, co dělá ten druhý. K násilí zpravidla dochází opakovaně, v soukromí a tím skrytě mimo kontrolu veřejnosti. Intenzita násilných incidentů se stupňuje a často vede ke ztrátě schopnosti včas toto jednání zastavit a efektivně vyřešit narušený vztah. Od jednorázových incidentů, sporů, hádek či vzájemných potyček mezi partnery se domácí násilí odlišuje svými typickými znaky. Aby byl skutek domácím násilím, musí být naplněny všechny následující: výskyt násilí, opakování a dlouhodobost – z jednoho útoku jakéhokoliv charakteru ještě nelze určit, zda jde o domácí násilí, může to však být jeho začátek, jasné a nepochybnitelné rozdělení rolí – domácí násilí je jednostranné, násilná osoba a ohrožená osoba si nikdy nemění role. Domácím násilím nejsou vzájemná napadání, hádky, rvačky, spory, kde je rovné nebo střídavé postavení stran incidentu.

Mezi možné projevy domácího násilí patří:

Psychické násilí v podobě urážek, ponižování, zesměšňování či kritizování. Útok může být veden i na věci, na které má ohrožená osoba citovou vazbu (ničení osobních

věcí). Projevovat se může i vydíráním, vyhrožováním nebo zastrašováním. Častá bývá i kontrola pohybu a telefonu, e-mailu, omezování samostatnosti a rozhodování o sobě.

Fyzické násilí ve všech možných podobách – od facek, tahání za vlasy, omezování v pohybu až po bití bezprostředně ohrožující zdraví, či dokonce život.

Sexuální násilí ve smyslu např. nucení k sexuálním aktivitám či vynucování nepřijemných sexuálních praktik.

Ekonomické násilí, kdy je násilnou osobou uplatňována ekonomická kontrola, oběť může být nucena k odevzdávání peněz či jí může být znemožněno (zakázáno) chodit do práce.

Sociální izolace a zakazování udržování či navazování kontaktů s rodinou, přáteli či kolegy.

Domácí násilí je řetězec incidentů vyvíjejících se v čase, a proto je tolik těžké ho popsat. Násilná osoba uplatňuje a upevňuje moc nad obětí a v rodině může cyklus opakujících se situací tvořit střídající se fáze napětí, násilí, usmíření a klidu. Každá fáze může být různě dlouhá, a to od několika dní až po několik měsíců. Jinak může probíhat v krátkém vztahu a jinak ve vztahu mnohaletém. Různě také mezi partnery nebo v mezigeneračním soužití.

Přejeme vám intenzivní a duchaplné slavení Velikonoc!

Anežka a František

12. dubna 2023

170. POVINNOSTI LÉVIJCŮ

Numeri, kap. 4

Už při formování Izraelitů, putujících od hory Sínaj dál směrem k zaslíbené zemi, určitě neuniklo pozornosti čtenáře, že je víckrát zmíněno kritérium bojeschopnosti. Stejně tak seskupení jednotlivých kmenů v prvních kapitolách knihy Numeri připomíná armádu, v níž se přesně a logicky střídá silnější oddíl s těmi slabšími, přičemž nejvyšší velitel je na jedné straně ten, který je se svými bojujícími, na straně druhé je však jeho pozice chráněna ostatními jako nejvzácnější. Nejinak je tomu i při popisu služby lévičů. Tito dostali pověření za všech okolností sloužit ve svatostánku, přičemž služba ve svatyni je nazvána stejným výrazem jako služba v armádě. I lévičci náleží k Hospodinově vojsku. Jediný rozdíl spatřujeme v důležitém slovesu: do služby vojenské se vychází, zatímco ke službě oltáře vstupuje.

19. dubna 2023

171. ČISTOTA KOMUNITY

Numeri, kap. 5

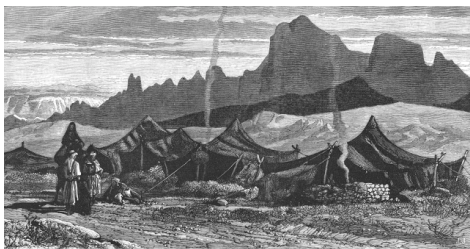
Bůh není takový, jak v něho věří pohané, totiž vzdálený od všeho stvořeného včetně lidí natolik, že člověk nemá šanci se s ním setkat ani poznat Jeho vůli. Naopak, Bůh se člověku laskavě nechává poznat a sděluje mu, že zůstává s ním i na jeho životní cestě. Právě proto má člověk usilovat o to, aby přetrvával v kultické čistotě: pravidla čistého a nečistého člověka z předchozí knihy Leviticus se nyní dostávají do praxe. Bible neřeší, kde přesně mají tito lidé být, když se musí na čas, v němž je jejich nečistota zpozorována a deklarována, vzdálit od tábora. Tyto otázky byly patrně lidu natolik známé, že nebylo zapotřebí je ještě popisovat. To, čemu se však tato kapitola nevyhýbá a co udeří do očí, je požadavek, aby se po skončení doby očišťování tento člověk přišel očistit před Hospodina. Ten se však nacházel uprostřed tábora, takže tato osoba nutně musela projít celým táborem, čímž ho znečistila. Vše, co člen vyvoleného lidu dělá, není tedy pouze jeho osobní věcí, ale zasahuje i zbytek komunity.

26. dubna 2023

SDÍLENÍ

Numeri, kap. 1–5

Bible je Boží Slovo, určené k četbě celému Božímu lidu, přičemž Hospodin si od počátku vybírá rovněž ty, které pověřuje jeho výkladem. Ten není dán komukoli, aby nedošlo k pokřivení a zfalšování tohoto Slova, a to jak v době, kdy vzniká, tak ani v dobách budoucích, kdy se předává z pokolení do pokolení. Vyložené Boží Slovo se pak má promeditovat do konkrétního života, a to způsobem, v němž se už nikdo nesmí odvážit cokoli na tom Slově měnit, ale zároveň při této meditaci nalézt konkrétní formy, jak ho žít, a to jak v rozměru individuálním, tak i společenském. Právě aktuálně probírané biblické knihy popisují způsob, jak má fungovat tato formace lidu. Vzájemné sdílení poznaného Božího Slova je tedy stejně důležitou součástí studia i žití Bible. Kněží stejně jako lévičci se mají postarat, aby Bůh a Jeho Slovo nebylo napadáno, a chránit Ho i s nasazením vlastního života. Na druhou stranu ostatní věřící nejsou pouhými loutkami v rukou kleru – jsou to právě oni, kteří pak na svých životních cestách za Hospodina bojují, přičemž se jich dotýká nejen to dobré, ale i to špatné, nejen to čisté, ale i každá nečistota...

Od počátku křesťanství se věřící od zbytku obyvatelstva lišili především způsobem svého života: právě to, jak žili společenství (tedy ono „ekklésia“, které se do češtiny překládá jako církev), bylo největším světlem a svědectvím pro okolí. Už biblická kniha Skutků apoštolů ukazuje, že vedení a řízení těchto společenství nebylo striktně hierarchické, ale úkoly a služby v nich byly rozděleny. Zatímco kněží se poctivě a obětavě věnovali ohlašování Božího Slova (což není totéž jako sloužení mši svatých), organizaci a koordinování praktických služeb pro nemocné, staré, uvězněné či jinak potřebné členy komunity měli na starosti jáhni. Často to byli právě oni, kteří byli nejviditelnějšími (a v období pronásledování také nejzranitelnějšími) členy křesťanských obcí.

Když se potom kněží vraceli z ohlašování (což byly obvykle rozhovory v domácnostech, katecheze různých skupin, vysvětlování křesťanství těm, kteří se o to zajímali, apod.) a jáhni z organizace sobě svěřených služeb, všichni se setkávali na eucharistických shromážděních (dnes bychom to nazvali na mších svatých). Bylo pochopitelné, že po boku kněze (v prvních letech po boku biskupa) stál během eucharistického shromáždění právě jáhen, který zde neměl roli „malého kněze“ anebo jeho zástupce, ani nezastupoval chybějící ministranty, ale adekvátně postavení v celém společenství mu bylo svěřeno důstojné místo i u oltáře. Právě tyto úkony nám zůstaly zachovány i v liturgických předpisech.

Je však velká škoda, že kromě nich se zatím nenašlo dostatek odvážných biskupů, kteří by nejen ve svých diecézích, ale i v celé církvi vrátili jáhnům postavení v celé církvi tak, jako tomu bylo na počátku, a leckde se hledá nová forma jáhenské služby právě tam, kde historicky byla – jako vykonavatele bohoslužby Slova tam, kde nejsou kněží, a případně udělovatelé některých svátostí. Mnohdy to pak vypadá, jako by jáhen byl nedostudovaným knězem, příp. náhradou za něho, přičemž jako důvod, proč není knězem, se logicky nabízí jediné jeho manželství.

Pokračování Všeobecných pokynů k římskému misálu:

B) Mše s jáhnem Bohoslužba slova

175. Zatímco se zpívá Aleluja nebo jiný zpěv, přísluhuje jáhen knězi při vkládání kadidla, pokud se ho používá, a potom hluboce skloněn před knězem žádá o požehnání a tlumeným hlasem říká: Prosim o požehnání. Kněz mu žehná slovy: Ať ti Bůh očistí srdce. Jáhen se znamená znamením kříže a odpoví: Amen. Potom bere s úklonou oltáři evangeliář, který je na oltáři položen, a knihu poněkud pozdviženou nese k ambonu; před ním jdou turiferář s kouřící kaditelnicí a přísluhující s rozžatými svícemi. Tam se sepatýma rukama pozdraví lid slovy: Pán s vámi, a potom říká: Slova svatého evangelia, přitom znamená palcem knihu a pak se na čele, ústech a prsou, okouří knihu a čte evangelium. Po přečtení zvolá: Slyšeli jsme slovo Boží, a všichni odpovídají: Chvála tobě, Kriste. Potom knihu políbí, říká potichu: Radostná Boží zvěst, a vrací se ke knězi.

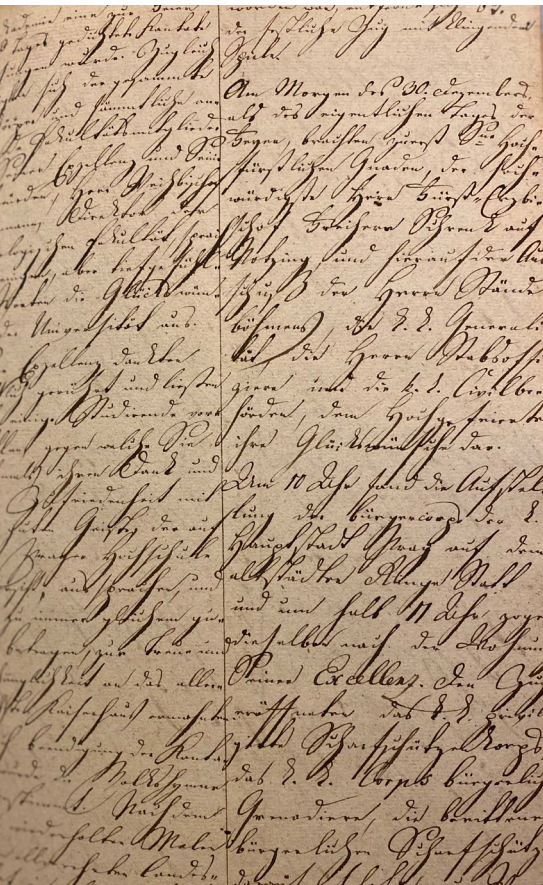
Přísluhuje-li jáhen biskupovi, donese knihu k políbení jemu, nebo ji políbí sám a potichu říká: Radostná Boží zvěst. Při slavnostnějších příležitostech, podle vhodnosti, uděluje biskup evangeliářem lidu požehnání.

Nakonec se evangeliář může odnést na abak nebo na jiné vhodné a důstojné místo.

176. Není-li přítomen jiný vhodný lektor, přednáší jáhen také ostatní čtení.

177. Po úvodní výzvě kněze přednáší jáhen, obvykle z ambonu, jednotlivé úmysly přímlyv.

Pamětihodné události v roce 1842

(pokračování)

str. 62 – slp. 1

30. prosince byla v hlavním městě Praze konána slavnost, které se zajisté dostalo nejradostnějšího ohlasu v srdcích všech obyvatel Čech. V tento den totiž uplynulo právě čtyřicet let od chvíle, kdy Jeho Excelence pan Nejvyšší purkrabí hrabě Karel Chotek

z Chotkova a Vojnáina vstoupil do státních služeb. Byly to vlastnosti jako píle, činorodost a jasnozřivý duch, které tohoto vznešeného muže, jemuž byla slavnost věnována, krok za krokem povznášely, až stanul v čele správy své otčiny. A stalo se mu přímo svatou povinností právě jí věnovat veškerou svoji sílu.

str. 62 – slp. 2

Vyličit toto všechno četností nádherných slov, jež je mu naše země dlužna, veškerou vděčnost našich srdcí za jeho činy, bylo by neobyčejně těžkým a obsáhlým úkolem, který by přesahoval prostor tohoto příspěvku. Ten chce jen v prostých slovech popsat onu povznášející slavnost, při níž různé korporace hlavního města Prahy vyjádřily vysoce postavenému a zasloužilému nejvyššímu zemskému úředníkovi svůj vděk, svoji úctu a svá blahopřání do jeho budoucích dnů.

Slavnost zahájila v předvečer slavného dne c. k. pražská univerzita. Poté, co se v Klementinu shromáždil učitelský sbor, velký počet příslušníků fakult a četní studující, vypravil se o půl osmé hodině ze jmenované budovy početný průvod. Za svitu velkého množství hořících pochodní stanul tento průvod před obydlim Jeho Excelence pana Nejvyššího purkrabí, kde pak příslušníci Žofiny akademie zapěli kantátu složenou právě k této slavnostní příležitosti.

str. 63 – slp. 1

Ihned poté se pozornost celého učitelského sboru a všech přítomných příslušníků fakult obrátila k Jeho Excelenci a Nejdůstojnějšímu panu světicímu biskupovi, řediteli teologické fakulty Tippmannovi, který nemnoha slovy, avšak slovy hluboce procitěnými tlumočil blahopřání celé univerzity. Jeho Excelence, zcela zřetelně dojata, za ně poděkovala a nechala si představit několik vybraných studentů, jimž opět vyjádřila svůj dík a svoji spokojenost s dobrým duchem, který vládne na pražském vysokém učení, a povzbudila je k pokračování ve všech dobrých dílech, jakož i ve věrnosti a příchynosti k Nejvyššímu císařskému domu. Po odeznění další kantáty zazněla státní hymna. Poté, co bylo znovu svoláno všemi uctivanému správci země srdečné a radostné Vivat,

str. 63 – slp. 2

se vydal průvod za doprovodu hlasité hudby na další cestu.

foto: Mgr. Štěpán Duháň
transliterace, transkripce a překlad: PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

Bohoslužby během Svatého týdne / 2.–9. 4. 2023

Účast na bohoslužbách v tomto období by neměla být pouze „povinností“, ale normální součástí našeho intenzivního prožívání vztahu s Ježíšem, který trpí. Nejen kdysi v Jeruzalémě, ale stále, už více než dva tisíce let. Nejen kvůli tomu, že jej Židé opustili a nechali samotného, ale i kvůli tomu, že ho úplně stejně necháváme samotného a bez povšimnutí i my. A klidně dáme přednost něčemu a někomu jinému. Pokud by to někdo cítil jinak, zde jsou letošní možnosti ve svatogothardské farnosti:

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY 2023**přehled bohoslužeb u Sv. Gotharda v Praze 6 – Bubeneč**

DATUM	DEN	HODINA	BOHOSLUŽBA
2. 4. 2023	KVĚTNÁ NEDĚLE	9:00 10:30	mše svatá + žehnání přinesených ratolestí
3. 4. 2023	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE	17:30	Modlitba za mír ve světě (Džibutsko)
4. 4. 2023	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE	15:00 17:30	15:00 velikonoční zpovídání 17:30 mše svatá
5. 4. 2023	STŘEDA SVATÉHO TÝDNE	17:30	mše svatá
6. 4. 2023	ZELENÝ ČTVRTEK	17:30	mše svatá + mytí nohou sbírka na Svatou zemi
7. 4. 2023	VELKÝ PÁTEK	15:00 17:30	15:00 křížová cesta obřady + uctívání kříže
8. 4. 2023	BÍLÁ SOBOTA VELIKONOČNÍ VIGILIE	9:00 15:00 20:00	9:00 ranní modlitba s katechumeny 15:00 otevření kostela a výstav 20:00 mše svatá + křest + průvod vzkříšení
9. 4. 2023	ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ	9:00 10:30	mše svatá
10. 4. 2023	VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ	9:00	mše svatá + žehnání pokrmů

Žehnání pokrmů / 10. 4. 2023

Součástí velikonočních tradic je v naší regionální kultuře také „nové“ jídlo. Právě v této době se totiž nejen probouzela samotná příroda, ale také znovu započaly intenzivnější práce na polích, zahradách či ve stájích. Slepice opět začaly více snášet, krávy, které se pásly veku, nalézaly první trávu a dávaly více mléka, venku se zazelenal první obilí a začala sklízet jarních kytek i plodin... Skončil půst a začalo období, kdy se stoly začaly více plnit dobrým jídlem. Bylo však nemyslitelné, aby se věřící pustili do konzumace, aniž by Boha požádali o požehnání a modlili se. Právě o velikonoční době proto přinášeli do chrámů chleby, vajíčka, zeleninu, víno... U Sv. Gotharda proběhne požehnání pokrmů a nápojů na Velikonoční pondělí při mši svaté v 9:00.

Příprava k manželství / 18. 4. 2023

Nejde o bezprostřední přípravu na svatbu, ale o důležité přemýšlení nad tím, jak Bible chápe manželství a zda ti, kteří žádají o obřad v kostele, opravdu chtějí to, co kněz jako oddávající pouze zprostředkovává. V pražské arcidiecézi existuje možnost důsledné přípravy na manželství v podobě deseti intenzivních setkání, nabízejících pohled cirkve do různých oblastí manželského soužití (vice na www.pastorace.apha.cz). Minimum, které je bezpodmínečně nutné pro uzavření manželství v našem kostele sv. Gotharda, je absolvování tří dvouhodinových večerů na faře, nejlépe v době, kdy ještě není rozhodnuto o termínu svatby.

Nové setkávání hledajících lidí / 21. 4. 2023

O Velikonočních byli pokřtěni dva mladí muži, kteří ještě před rokem možná ani netušili, že je Bůh oslovil natolik, že budou moct veřejně před ostatními lidmi vyznat, že v něho věří a chtějí ve své další životní etapě hledat, jak mají žít podle Jeho vůle a příkázání. Nebyli však jedinými frekventanty ročního „hledačského“ kurzu. Naopak, mnohem více bylo těch, kteří si o víře chtěli povídat a nejen naslouchali výkladu, ale i vzájemně následně diskutovali o tom, jak předložené věci chápou oni. Stejně tak jsou tato setkání nabízena dospělým, kteří byli ke zpovědi nebo svatému přijímání připravováni jako malé děti anebo pouhým „rychloukurzem“ někdy vlastními rodiči či prarodiči. Začínáme v pátek 21. dubna po večerní mši svaté a stačí, abyste přišli. Vy anebo vaši partneři nebo kamarádi. Ideálně spolu...

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30
pátek	17:30
neděle	9:00
	10:30

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa 14:30–16:45

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek 15:00–17:00

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška sboru	pondělí 18:30
modlitba růžence	úterý 17:00
biblický večer	středa 18:30
náboženství dětí	skupina A: úterý 15:00
	skupina B: úterý 16:00
	skupina C: úterý 17:00

AKCE MĚSÍCE

1. 4. 2023	úklid kostela (8:00)
2. 4. 2023	mše svatá ke cti bl. Karla Habsburského (9:00)
2. 4. 2023	žehnání ratolestí (10:30)
2. 4. 2023	civilní manželství v očích církve (17:00)
3. 4. 2023	Modlitba za Džibutsko (18:15)
4. 4. 2023	velikonoční zpovídání (15:00)
6. 4. 2023	sbírka na Svatou zemi (17:30)
7. 4. 2023	křížová cesta (15:00)
8. 4. 2023	ranní modlitba s katechumeny (9:00)
8. 4. 2023	výstav Eucharistie (15:00 – 19:00)
10. 4. 2023	žehnání pokrmů (9:00)
15. 4. 2023	svatba Voleský–Kohoutová (11:00)
16. 4. 2023	příprava k bířmování 4 (15:00)
18. 4. 2023	příprava k manželství I. (18:30)
20. 4. 2023	zasedání Ekonomické rady farnosti (18:00)
23. 4. 2023	sbírka do Fondu sv. Vojtěcha (9:00; 10:30)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví: přednastavená částka, kterou každý může upravit dle svých možností, je 100.- Kč.

Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejich aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi anebo jednorázovým převodem či trvalým příkazem na číslo účtu farnosti 201333389/0800, vedeného v České spořitelně. Účel tohoto příspěvku vyjadřuje zvolený variační symbol (VS):

- a) oprava elektřiny, topení, nutná údržba: VS 5052018
- b) běžný provoz kostela a aktivity farnosti: VS 3032019
- c) charitativní a humanitární projekty: VS 1012020

běžný provoz kostela
a aktivity farnosti

oprava elektřiny, topení
a úprava sakristie

+Bubeneč

Farnost sv. Gotharda Praha – Bubeneč, Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6
e-mail: farnost.bubenece@gmail.com, IČ: 61380288, č. účtu: ČS 201333389/0800
farář P. Miloš Szabo, mobil: 731 625 968, www.farnostbubenece.cz FB: Farnost Bubeneč